

havde stillet sig paa det Forhandlingsgrundlag, er det min Overbevisning, at der maatte kunne være sket Indrømmelser paa forskellige Punkter. Men Højre har søgt at afvise dette og har henlevet i den Illusion, at den Uoverensstemmelse, der paa enkelte Punkter viste sig mellem Landstingets Venstre og Folketingets, var af den Beskaffenhed og Betydning, at man aldrig vilde opnaa Overenskomst om et Grundlovsforslag, og denne Illusion har Højre levet alt for længe paa. Jeg kan derfor forstaa, at Højre nu falder over Valglovsforslaget fra Landstingets Venstre med en Heftighed, hvormed det ikke er faldet over noget andet Forslag, der er fremkommet fra den Side. Grunden er sikkert den, at man har levet i Illusioner. Man troede forrige Aar, at naar man kom ud til Vælgerne, vilde Stemningen være en ganske anden, og saa fik man Vælgernes Stilling at kende ved Valget den 20. Maj forrige Aar. Da fik man at se, at 107 af 114 Folketingsmænd gav Regeringsforslagets Principper deres Tilslutning. Nu stoler Højre paa, at naar man kommer til Valg, navnlig til Valgmandsvalgene til Landstinget, vil der være foregaaet en Strømknæring. Jeg længes efter, at vi snart kan komme til de Valg, at vi snart kan faa at se, hvem der har Ret, de, der stoler paa Befolkningens Tilslutning til denne Sag, eller de, der stoler paa, at der skal ske Frafald. Jeg tvivler ikke om, hvad Resultatet bliver.

Den ærede Ordfører for Mindretallet (Hammerich) omtalte de konservative Garantier, og det gjorde mig ondt, at det ærede Medlem næsten havde glemt dem, da han skulde til at nævne dem, thi jeg troede, at det var et Hovedargument i hele den Krigsførelse, der nu skal udfoldes mellem Venstre og Højre. Det er dernæst ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem vil gøre Forskellen mellem sit eget Forslag og det, man derefter vil kræve af direkte Skat til Staten som Betingelse for at faa Valgret til Landstinget, og det Forslag der blev fremsat af Regeringen, og hvorefter Kommunalraadene skulde vælge, ganske lille under Henvis-

ning til, at Kommunalsskat er omtrent af samme Størrelse som direkte Statsskat. Det ærede Medlem glemmer et Hovedmoment, hvor der er Tale om, hvor stor Forskél det vilde gøre, om det var de kommunale Raad, der havde Valget i Kraft af den kommunale Valgret, thi Forholdet er jo det, at alle skal sættes til Skat i Kommunerne, By- og Sognekommunerne. Den Forskel, det vil gøre, om man tager de kommunale Skatteydere eller dem, der svarer direkte Skat til Staten, vil, naar Resultatet bliver opgjort, være, at efter Højres Forslag vil omtrent Halvdelen af Vælgerne, af dem, der har Valgret til de kommunale Raad, forsvinde. Højre vil efter sit Forslag med den Skattegrænse, det sætter, slette omtrent Halvdelen af de Vælgere, der vilde være Vælgere, hvis man havde bibeholdt Forslaget om, at Landstinget vælges af de kommunale Raad. Men saa glemmer det ærede Medlem og Højre tillige et andet Forhold, og det er det, at alle Landets Borgere eller saa godt som alle Landets Borgere yder Skat til Staten. De yder indirekte Skatter, og disse er langt, langt større end de Skatter, der udskrives ved den direkte Beskatning. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Højre gør den store Forskel mellem Skatteyderne, at selv om en Person giver f. Eks. 20 Kr. i Toldskat om Aaret, er han ikke derfor værdig til at have Valgret, men dersom han giver 1 Kr. i direkte Skat, maa vedkommende opnaa Valgret. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre ved disse Spørgsmaal; de har i øvrigt været drøftede ofte her i Rigsdagen. Jeg har kun villet gøre disse faa Bemærkninger overfor de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Højre.

Jeg skal slutte med at sige til den højtærede Konseilspræsident i Anledning af den Bemærkning, han gjorde om mine Udtalelser med Hensyn til Indholdet af § 26, at det er ganske rigtigt, at den sidste Aftale, der blev truffet mellem ham og Udvalget angaaende Affattelsen af § 26, gaaende ud paa at ombytte Ordet Amnesti med, at Kongen kan bestemme, at Tiltale ikke rejses, har den Betydning, som den højtærede Konseilspræsident lagde deri.